GÖKTEN İNEN SU

İÇİNDEKİLER

GÖKTEN İNEN SU

Devs kabilesinde Ümmü Şerik adında bir kadın vardı. Kabile Müslümanlığı henüz kabul etmemişti. Ümmü Şerik duyduklarından etkilenip Müslüman oldu. O andan itibaren de Allah Resûlü'nü görüp sahabi olma hasretiyle gönlü yanıp tutuştu. Sonunda kararını verdi. Peygamber şehrine gidecekti.

Hemen hazırlıklara başladı. İlk iş olarak yanına bir yoldaş bulması gerekiyordu. Bütün araştırmalarına rağmen o tarafa gidecek birini bulamadı. Tam ümitsizliğe kapılmak üzereydi ki, hanımıyla birlikte yolculuğa hazırlanan bir Yahudi'ye rastladı. Yahudi bir yandan yolculuk hazırlığı yaparken:

– Benimle gelebilirsin, dedi.

Ümmü Şerik telaşlandı birden. Apar topar geri dönmeye davranırken:

– Hemen kabıma su doldurup geleyim, dedi.

Yahudi bir an düşündü. Sonra kurnazca gülümseyerek:

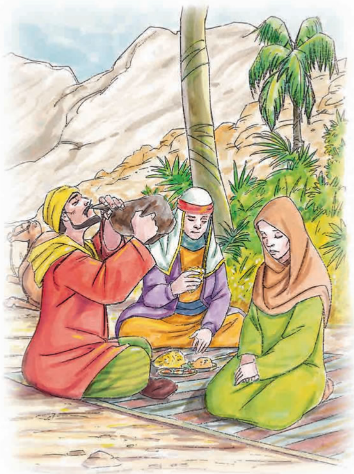
– Senin su almana gerek yok, diye seslendi. Çünkü yanıma ben fazlasıyla aldım.

Ümmü Şerik bunun üzerine su almaktan vazgeçti. Hep birlikte yola koyuldular. O gün akşama kadar ara vermeden ilerlediler. Nihayet gün batmak üzereyken uygun bir yer buldular.

Yere yazgılar serildi. Yorgun yolcular oturdular. Yahudi, heybesinden yiyeceklerini çıkarırken Ümmü Şerik'i sofraya davet etti. Ümmü Şerik de acıkmıştı. Ama susuzluğu daha fazlaydı. Kuruyan boğazını bir an önce ıslatma arzusuyla:

– Önce bana biraz su ver, dedi. Çünkü susuzluktan ayakta duracak hâlim kalmadı. İnan su içmedikçe bir lokma yemek yemeyeceğim!

Yahudi kurnaz bakışlarını yanındaki su tulumuna çevirip:

– Dinini değiştirmediğin sürece sana bir yudum su vermem, diye karşılık verdi.

O an Ümmü Şerik beyninden vurulmuşa döndü. Şaşkın şaşkın baktı adama. Acaba yanlış mı duydum, der gibi bir hâli vardı. Ama Yahudi hiç de su verecek gibi durmuyordu. Demek ki ciddiydi. Ümmü Şerik kaşlarını çatıp:

– Vallahi, susuzluktan, ölsem de senin dinine geçmeyeceğim, dedi.

Yahudi bu kesin cevap karşısında önce şaşırdı. Ama onun yüzündeki susuzluk ifadesini görünce içten içe sevindi. "Nasıl olsa daha fazla dayanayıp dininden dönecek." diye düşünüp önündeki sofradan yemeğe koyuldu.

Ümmü Şerik, yanına su almadığına yanıyordu. Ama ne kadar susuz da olsa asla teslim olmayacaktı. Bu fırsatçı adamın dinine girmeyecekti. Allah elbette bir kolaylık gösterirdi kendisine.

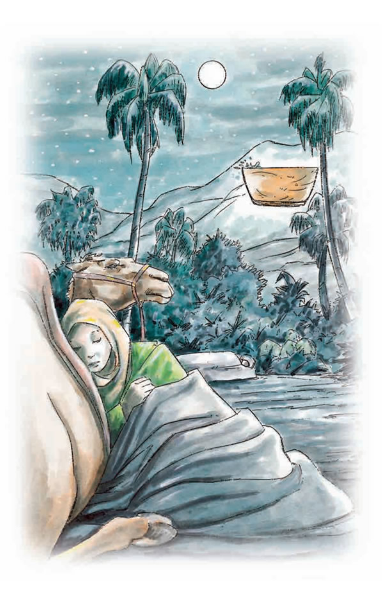
Devesinin yanına gitti. Onu güzelce bağladıktan sonra başını devenin dizleri üzerine koydu. Derken uyuyakaldı.

Vakit gece yarısına doğru ilerliyordu. Yahudi,

karısı ve Ümmü Şerik derin bir uykudaydı. Bir aralık Ümmü Şerik rüya görmeye başladı. Gökyüzünden bir kova usul usul aşağıya doğru iniyordu. İçinde içecek bir şeylerin olduğu anlaşılıyordu. Ümmü Şerik gözlerini ondan ayırmadan bekledi. Kova gelip onun alnına dokundu. Alnındaki serinliği hisseden Ümmü Şerik hemen uyandı. O an heyecan içinde kalakaldı. Çünkü gerçekten gözlerinin önünde içi su dolu bir kova vardı.

Hemen kovaya uzandı. İçindeki berrak suyu görünce daha içmeden suyun serinliğini vücudunda hissetti. Yudum yudum içmeye başlayınca tadının da baldan tatlı olduğunu fark etti. Bu, Yüce Allah'ın bir mükâfatıydı. Bir damla su için dininden dönmeyen kulunu sonsuz rahmet, hazinesinden suluyordu. Ümmü Şerik kana kana sudan içti. Yüreğindeki yangın sönmüştü artık. Sonra avucuna kovadan biraz su döktü. O âna kadar iyice kurumuş olan kendi kabını ıslattı. Ardından da onu suyla bir güzel doldurdu.

Kova yukarıya doğru yükselmeye başladı. Nihayet gözden kayboldu. Ümmü Şerik bu mucize karşısında şükrederek yeniden istirahata çekildi.

Sabah olunca Yahudi'nin sesiyle gözlerini açtı:

– Hey Ümmü Şerik!

Ümmü Şerik hemen doğruldu. Biraz ötede dikilen Yahudi'yi görünce ona eliyle işaret etti:

– Buraya gel hele, diye seslendi.

Yahudi onun yüzündeki heyecan ifadesini görünce önemli bir şey olduğunu sezmişti. Hemen oraya koştu. Ümmü Şerik su kabını gösterdi ve geceleyin yaşadıklarını ballandıra ballandıra anlattı.

O anlattıkça Yahudi renkten renge giriyordu. Nihayet dayanamadı ve şaşkınlık içinde sordu:

– O su kovası yukarıdan mı indi?

– Evet! Sonra da semaya çekilip gitti. Gözlerimle gördüm!

Yahudi, gözlerini kırpıştırarak baktı semaya doğru. Bunun nasıl olduğunu aklı almıyordu. Ama kaptaki su ve kadının yüzündeki suya doymuşluk ifadesi onu ikna etmeye yetti. O an kafasında, kendi inancıyla, yoldaşı olan bu kadının inancını tartmaya başlamıştı bile.

Hemen hazırlanıp yola devam ettiler. Nihayet

Peygamber şehrine ulaştılar.

Ümmü Şerik doğruca Sevgili Peygamberimiz'in huzuruna geldi. Kalbi heyecan içindeydi. Yolda yaşadıklarını bir bir anlattı. Efendimiz, onun gelişinden memnun olmuştu.

Ümmü Şerik Peygamber şehrine yerleşti. Tek başına yaşayıp giderken Efendimiz kendisini çağırdı. Onu sahabilerden Zeyd ile evlendirdi. Düğün sonrası Ümmü Şerik'e hediye olarak otuz ölçek hurma verdi ve:

– Bunlardan yiyin, dedi. Fakat sakın ne kadar kaldığını ölçmeyiniz!

Bu hediyeden son derce memnun olan Ümmü Şerik, yanında getirdiği yağ tulumunu Efendimize hediye etmeyi düşündü. Hemen hizmetçisini yanına çağırdı. Tulumu Efendimize götürmesini ve hediye olduğunu söylemesini istedi.

Hizmetçi denileni yaptı. Tulumu Peygamberimize verdi.

– Bu size efendimin hediyesidir, dedi.

Allah Resûlü kendisine hediye edilen yağı bir kaba boşalttı. Sonra boş tulumu hizmetçiye geri uzattı:

– Bunu alıp götür, dedi. Aynen eski yerine as. Ama sakın ağzını bağlama!

Hizmetçi, tulumu alıp geri döndü. Peygamberimiz'in tembihlediği gibi onu eski yerine astı. Ağzını da bağlamadı.

Ümmü Şerik evde dolaşırken bu tulumu gördü. O an, kendisinin verdiği emrin yerine getirilmediğini düşündü. Hemen hizmetçiyi yanına çağırdı. Kaşlarını çatarak:

– Ben sana "Bunu Allah Resûlüne götür!" dememiş miydim, diye çıkıştı.

Hizmetçi bir efendisine bir de duvarda asılı duran yağ tulumuna baktı.

– Efendim, ben senin emrini yerine getirdim. Tıpkı dediğin gibi, tulumu Allah Resûlüne götürdüm. Fakat, O bunun içindeki yağı boşalttı. Sonra tulumu bana verdi ve ağzı açık bir şekilde yerine asmamı tembih etti. Ben de öyle yaptım.

Ümmü Şerik sakinleşti. Hemen tulumu eline aldı. İçindeki yağı görünce bunun bir mucize olduğunu anladı.

O günden sonra yemeklerde bu yağdan kullan-

maya başladılar. Uzun süre yağın bitmediğini gördüler.

Ümmü Şerik bir yandan da Efendimizin hediye ettiği arpayı öğütüp kullanıyordu. Onun da hiç bitmediğini fark etti. Bir ara geride ne kadar kaldığını merak ederek arpayı ölçtü. O an hayretler içinde kaldı. Çünkü başlangıçta otuz ölçek olan arpa hâlâ otuz ölçek olarak duruyordu.

AĞARMAYAN SAÇLAR

Sâib, o gün arkadaşlarıyla beraberdi. Kendisine doğru birinin gelmekte olduğunu gördü. Hemen doğruldu ve gelen kişiye sevgi dolu gözlerle baktı. Bu, Sevgili Peygamberimizdi.

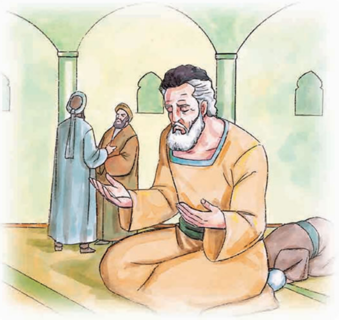
O an herkes durdu. Bütün çocuklar Efendimize bakıyorlardı. Allah Resûlü, Sâib'in önüne gelince sordu:

– Senin adın ne?

Heyecanla:

– Sâib, diye cevap verdi.

Ardından da Yezid'in oğlu olduğunu söyledi. Bunu üzerine Efendimiz memnun oldu. Sâib'in saçlarını sevgiyle okşayıp:

– Allah seni mübarek etsin, dedi. Başını okşadığım yer de ebediyen ağarmasın!

Sevgili Peygamberimiz bu sözleri söyledikten sonra yoluna devam etti.

Aradan yıllar geçti. Efendimiz dünyadan göçeli çok olmuştu. Sâib de epeyce yaşlanmıştı. Fakat görenleri hayrete düşüren bir özelliği vardı onun. Saçlarının her yanı bembeyaz olduğu hâlde tam başının üzeri simsiyah duruyordu. Sevgili Peygamberimizin dokunduğu yerler hiç ağarmamıştı.

CENNETLİKLER

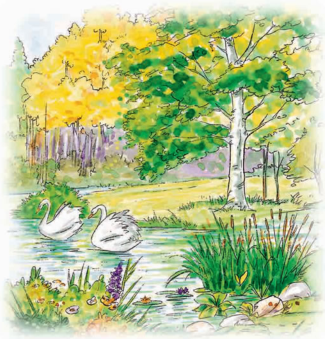
Sevgili Peygamberimiz arkadaşlarını sık sık ziyaret ederdi. Onlarla oturup uzun uzun sohbet eder, gönüllerini alırdı.

Yine böyle bir niyetle yola çıkmıştı. Yanında da bazı arkadaşları vardı. Sahabilerden Sa'd bin Rebi'yi ziyarete gidiyorlardı. Oraya vardıklarında Sa'd kendilerini karşıladı. Hep birlikte oturup tatlı tatlı sohbet etmeye başladılar.

Aradan epeyce bir zaman geçmişti. Peygamberimiz gözlerini kapıya çevirdi ve:

– Şimdi buraya cennetliklerden biri gelecek, dedi.

Sahabiler merakla kapıya bakarak beklemeye başladılar. Çok geçmeden içeriye Hazreti Ebubekir girdi. Sahabiler ona imrenerek baktılar. Çünkü Haz-

reti Ebubekir, daha dünyadayken cennetle müjdelenmişti. Oysa kendilerinin cennete gidip gidemeyecekleri belli değildi.

Hazreti Ebubekir (radıyallahu anh), hakkında söylenenlerden habersiz bir şekilde geçip Efendimizin yanına oturdu. Sohbet devam etti. Bir süre sonra Peygamberimiz yine:

– Şimdi buraya cennetliklerden biri daha gelecek, dedi.

Sahabiler yine merak içinde kapıya baktılar. İçeriye Hazreti Ömer (radıyallahu anh) girdi. Hazreti Ömer de geçip uygun bir yere oturdu. Sohbet kaldığı yerden devam etti.

Bir süre sonra Efendimiz yine:

– Şimdi buraya cennetliklerden biri daha gelecek, dedi.

Sahabiler bu kez kimin geleceğini beklerken kapı açıldı. İçeriye Hazreti Osman (radıyallahu anh) girdi. Sahabiler ona hayran hayran baktılar. Herkes onun yerinde olmayı arzu ediyordu.

Allah'ın Elçisi bir süre sonra yine:

– Az sonra buraya cennetliklerden biri gelecektir, dedi.

Sonra ellerini açtı ve sözlerini şöyle bitirdi:

– Ey Allah'ım! Bu gelecek olan, sen dilersen Ali olur.

Yine kapı açıldı. Peygamberimizin damadı Hazreti Ali (radıyallahu anh) bütün heybetiyle eşikte göründü.

Sahabiler hem gelenin kim olduğunu bilen Efendimizin mucizevî yanını gördüler, hem de cennetlikleri öğrendiler.

ÇAKIL TAŞLARI NE SÖYLER?

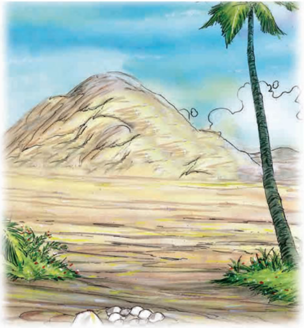
Hazreti Ebu Zerr, Sevgili Peygamberimizi tek başına otururken gördü. Hemen yanına gitti. Saygı dolu bir eda ile uygun bir yere oturdu.

Bu sırada Hazreti Ebubekir göründü. O da geldi, Efendimizin yanına oturdu.

Hazreti Ömer ve Osman da geldiler. Onlar da Sevgili Peygamberimizin karşısına oturdular.

Peygamberimiz düşünceli görünüyordu. Önünde yedi tane çakıl taşı vardı. Onlara bakıyordu.

Yanına gelip oturan sahabilerini görünce o çakıl taşlarını yerden aldı. Bir şeyler göstermek istiyor gibiydi. Sahabiler merakla O'nun hareketlerini izliyorlardı.

Peygamberimiz taşları avucunun ortasında toplayınca tuhaf bir şey oldu. Yedi taş, aynı anda arı gibi vızıldayarak Allah'ı anmaya başladı.

Başta Hazreti Ebu Zerr olmak üzere herkes hayretler içindeydi. Efendimiz ise tebessüm ediyordu. Derken taşları yere attı. O anda sesler kesildi.

Peygamberimiz çakıl taşlarını Hazreti Ebubekir'in avucuna bıraktı. Taşlar Allah'ı zikretmeye başladı.

Peygamberimiz taşları aldı ve yere koydu. Sesler kesildi. Sonra yerden alıp Hazreti Ömer'in avuçları-

na bıraktı. Zikir devam etti.

Hazreti Ömer heyecanla bu sesleri dinliyordu. Gözlerini de taşlardan ayırmıyordu. Efendimiz bu kez taşları onun avucundan alıp yine yere koydu. Sesler kesiliverdi. Ardından da onları Hazreti Osman'ın avucuna bıraktı. Sesler yeniden duyuldu.

Sevgili Peygamberimiz "Bu kadar yeter." dercesine çakıl taşlarını yere bıraktı. Sesler artık hiç duyulmaz oldu. Efendimiz orada bulunanlara bakarak şöyle dedi:

– İşte bu, Peygambere halife olmanın işaretidir.

Efendimiz bu sözüyle, kendisinden sonra halife olacakların kimler olacağını anlatmıştı. Çünkü çakıl taşlarını önce Hazreti Ebubekir'in sonra da Ömer ve Osman'ın avuçlarına koymuştu. Gerçekten de O vefat ettikten sonra sırasıyla Hazreti Ebubekir, Hazreti Ömer ve Hazreti Osman devletin başına geçtiler. Allah, Sevgili Peygamberinin sözlerini her zaman olduğu gibi bir kere daha doğrulmuştu.

BÜYÜ

Ortalığa kötü bir koku hâkimdi. Lebid korkunç bir büyü yapmak için uğraşıyordu. İnsanların en şereflisi Hazreti Muhammed'i hasta edip öldürmeyi plânlıyordu. Heyecan içinde çalışırken işin sonuna gelmişti. Elindeki ipe birbiri ardınca düğümler atmaya başladı. Bunları yaparken baygın baygın mırıldanıyor, âdeta kendinden geçiyordu. Onuncu düğümü attıktan sonra etrafına bakındı. Biraz ilerideki resmi aldı. Sinsi sinsi gülümseyerek düğümlerle dolu ipi resmin üzerine bıraktı. Birkaç dakika daha mırıldanıp resmi katladı. Sonra derin bir nefes alıp kendini topladı. İşin en önemli kısmı sona er-

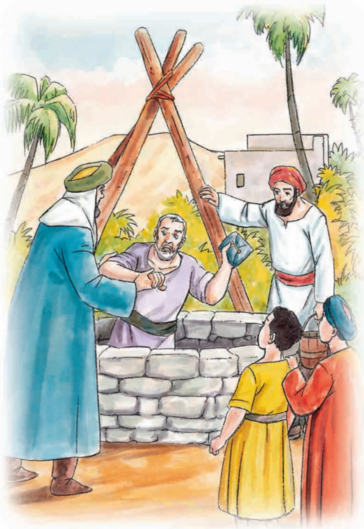
mişti.

Lebid, hain plânın ikinci kısmını uygulamak için dışarıya çıktı. Telaşlı adımlarla yürümeye başladı. Sık sık durup geriye bakıyor, kendisinin izlenmediğinden emin olmaya çalışıyordu. Bugüne kadar yaptığı en önemli büyüydü üzerinde uğraştığı şey. Başarılı olup olamayacağını merak ediyordu.

Nihayet bir kuyuya rastladı. Elindeki resmi su geçirmez bir kılıfa sardı. Sonra kuyuya inip onu bir taşın altına özenle yerleştirdi. Geldiği yoldan geri dönerken hâlinden gayet memnun görünüyordu. Ellerini ovuşturarak eve girdiğinde rahat bir nefes aldı. İş tamamdı artık.

Bu sırada Sevgili Peygamberimiz rahatsızlanmaya başladı. Sağlıktan anlayanlar onun derdinin ne olduğunu bilemediler. Rahatsızlık giderek daha da arttı. Efendimiz ayakta duramayacak hâle geldi.

Sahabiler endişe içindeydiler. Uğrunda canlarını bile feda edebilecekleri gül yüzlü Peygamberin hastalığı onları çok üzmüştü. Sürekli dua ederek Efendimizin iyileşmesini bekliyorlardı. Fakat, dakikalar ilerledikçe O daha da hâlsizleşiyordu.

Nihayet Sevgili Peygamberimiz hastalığının şiddetinden dolayı uykuya daldı. Bu sırada başucunda iki melek belirdi. Efendimiz onların varlığını hissediyordu. Melekler, Peygamberimizin yüzüne bakarak kendi aralarında konuşmaya başladılar:

– O'na ne oldu?

– Hasta!

– Hastalığı nedir peki?

– O'na büyü yaptılar.

– Kim büyü yaptı?

– Lebid isminde biri...

– Peki üzerine büyü yapılan şey şimdi nerede?

– Kuyunun tabanındaki bir taşın altında…

– Öyleyse gidin o kuyunun suyunu boşaltın. Sonra da taşın altındaki o resmi çıkarın ve yakın!

Melekler bu konuşmaları Sevgili Peygamberimizin duyduğunu biliyorlardı. Ona yardım etmek için böyle konuşuyorlardı. Geldikleri gibi geri döndüler.

Sabah olunca Efendimiz, sahabilerinden birkaçını sözü edilen kuyuya yolladı. Sahabiler kuyuyu buldular. Sapsarı olan suyu çektiler. Taş ortaya çık-

tı. Altındaki resmi aldılar ve hemen oracıkta yaktılar. İçindeki ipi Efendimize götürdüler.

Peygamberimiz hâlâ iyileşmemişti. Bu sırada Allah, Felâk ve Nas sûrelerini indirdi. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi vesellem) bu sûreleri okumaya başladı. Aynı anda sahabiler de ipin düğümlerini çözüyorlardı. Düğümlerin tamamı çözüldüğünde Peygamberimiz kendini iyi hissetmeye başladı. Sonunda hiçbir şeyi kalmadı.

Kötü niyetli Lebid'in plânı, Allah'ın gösterdiği mucizeyle bozulmuş oldu.

UNUTKANLIK

Ebu Hureyre ilme çok düşkün biriydi. Sürekli olarak öğrenme arzusu taşıyordu. Buyüzden Sevgili Peygamberimizin yanından bir an bile ayrılmıyordu. O ne derse hemen ezberliyor, bunları diğer sahabilere iletiyordu.

Ebu Hureyre'nin bir derdi vardı. Binbir gayretle öğrendiklerini unutuveriyordu. Bu durum onu oldukça üzüyordu. Sonunda derdini Peygamberimize açtı:

– Ey Allah'ın Resûlü, dedi. Ben senden pek çok hadis işitiyorum. Fakat bunları kısa süre sonra unutuveriyorum.

Peygamber Efendimiz, Ebu Hureyre'yi çok sever-

di. Onun gelecekte insanlığa ilim yönünden katkıda bulunacağını biliyordu. Gülümseyerek:

– Elbiseni yere ser, dedi.

Ebu Hureyre kendisine söyleneni hemen yaptı. Peygamberimiz elbiseye doğru eğildi. Elinde bir şey varmış da onu boşaltıyormuş gibi bir hareket yaptı. Ebu Hureyre merak içindeydi. Peygamberimiz ona:

– Şimdi elbiseni toplayabilirsin, dedi.

Ebu Hureyre yerdeki elbiseyi topladı. O andan sonra Peygamberimizden duyduklarının aklından hiç çıkmadığını fark etti. Bu işe çok sevindi. Ezberlediği hadisleri insanlara gönül rahatlığıyla aktarmaya devam etti.

YANIK

Müslümanlar küçük bir grup hâlinde Habeşistan'a hicret etmişlerdi. Orada kendilerini güvende hissettikleri bir ortam buldular. Mekkeli müşriklerden uzak, gönül rahatlığı içinde ibadetlerini yapıyorlardı artık.

Her ne kadar huzur içinde olsalar da memleket hasretiyle yanıp tutuşuyorlardı. En azından Peygamber Efendimizle beraber olabilselerdi memleket hasreti kalmayacaktı. Bu yüzden Mekke gözlerinde tütüyordu hepsinin. Kulakları gelecek haberlerdeydi.

Nihayet gül yüzlü Nebi'nin Medine'ye hicret ettiğini duydular. Bu haber üzerine sevinç içinde Habeşistan'ı terk ettiler. Medine'ye gidiyorlardı. Orada

Kutlu Nebi ile beraber olacaklardı. Giderken Mekke'yi düşünmüyorlardı bile.

Ümmü Cemil de muhacirler arasındaydı. Yanında sevgili oğlu Muhammed de vardı. Büyük bir heyecan içinde Medine'ye girdiler. Herkesin yüzü gülüyordu.

Peygamberimizle doyasıya hasret giderdiler. Sonra evlere misafir olarak dağıldılar.

Ümmü Cemil bir akşam yemek yapıyordu. Ocağa bir tencere koymuştu. Küçük Muhammed odanın bir köşesinde kendi hâlinde oynayıp duruyordu. Ümmü Cemil yemeğin altına biraz daha odun getirmek için dışarıya çıktı. Muhammed, annesinin dışarıya çıkması üzerine harekete geçti. Usul usul tencereye doğru yaklaştı. Bir elini uzatıp kenarından tutuverdi. Tutmasıyla da feryat etmesi bir oldu.

Tencerede kaynamakta olan yemek, olduğu gibi Muhammed'in üzerine dökülüvermişti. Oğlunun feryadını duyan annenin yüreği ağzına geldi. Uğraşmakta olduğu işi bıraktı. Yıldırım gibi odaya daldı. Devrilmiş tencereyi görünce beyninden vurulmuşa döndü. Endişeyle çocuğuna baktı. Muhammed acılar içinde kıvranıyordu. Elleri ve kolları tamamen yanmıştı.

Ümmü Cemil sakin olmaya çalıştı. Ne yapması gerektiğini düşündü önce. Aklına bir şey gelmeyince

çocuğunu kaptığı gibi dışarıya fırladı. Doğruca Peygamberimizin huzuruna geldi.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi vesellem) ağlayan çocuğu görünce sakin bir şekilde onu kucağına aldı. Tükürüğüyle yanıkların üzerini ıslatmaya başladı. Bir yandan da şöyle dua ediyordu:

– Ey bütün insanların Rabbi olan Allah'ım! Şu zararı gider. Şifâ ver. Şifâyı verecek olan Sensin. Senin vereceğin şifadan başka şifâ da yoktur! Rabbim, öyle bir şifâ ver ki, bu hastalıktan eser kalmasın!

O an bir mucize gerçekleşti. Efendimizin dokunduğu yerler hemen iyileşip eski hâline geldi. Kısa bir süre sonra Muhammed'in el ve kollarında yanıklardan eser kalmadı.

Ümmü Cemil gözyaşları içinde bu mucizeyi seyrederken Allah'a hamd ediyordu.

UR

Şürahbil üzgün gözlerle eline baktı. Avucundaki ur, kılıcının kabzasını tutmasına engel oluyordu. Sevgili Peygamberimizle birlikte gazaya giderse bu ur yüzünden kılıcını rahat kullanamayacağını düşünüyordu. Bu durum kendisini oldukça üzüyordu.

Avucundaki ur her geçen gün daha da rahatsızlık veriyordu Şürahbil'e. Öyle ki artık atının gemini bile tutamaz hâle gelmişti.

Bu durumu Sevgili Peygamberimize iletmeye karar verdi. Hemen O'nun yanına gitti. Avucundaki uru göstererek:

– Ey Allah'ın Resûlü, dedi. Şu urlar beni çok rahatsız ediyor. Ne kılıcımı tutabiliyorum ne de atımın gemini. Kolay kolay iş yapamıyorum.

Peygamberimiz bir Şürahbil'e bir de avucuna baktı. Ardından da onun elini tuttu. Mübarek ağzının tükürüğüyle urun bulunduğu bölgeyi ıslattı. Şürahbil ümit ve merak dolu bakışlarla Efendimizin yaptıklarını izliyordu.

Peygamberimiz diğer elini urun üzerine koydu. Ovuşturmaya başladı. Bu sırada Şürahbil avucundaki şişkinliğin yavaş yavaş inmeye başladığını hissediyordu.

Biraz sonra Peygamberimiz elini çekti. Şürahbil, avucuna baktığında hayretler içinde kaldı. Biraz önce kılıç ve gem tutmasına engel olan urdan eser kalmamıştı. O an çok mutlu oldu.

Peygamberimiz Allah'ın kendisine lûtfettiği mucizelerden birini daha göstermişti.

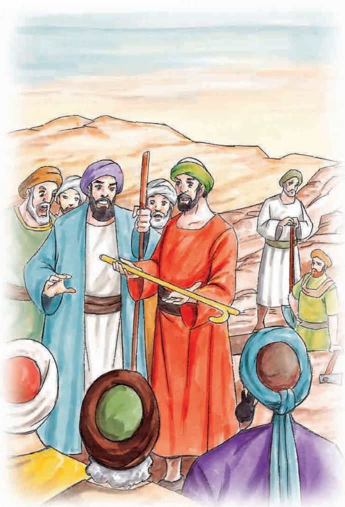
ALTIN ÇUBUK

Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) arkadaşlarıyla birlikte Taif şehrine doğru ilerliyordu. Yolda bir mezara uğradılar. Sahabiler bu eski mezarın kime ait olduğunu bilmiyorlardı. Merak içinde Peygamberimize baktılar. Efendimiz:

– Burası Ebu Rigal'in mezarı, dedi. O, Taif halkının atasıdır. Aslında kendisi Semûd kavmindendir.

Sahabiler anlatılanları ilgiyle dinliyorlardı. Peygamberimiz anlatmaya devam ediyordu. Etrafı işaret ederek:

– Çok eskiden burada Ebu Rigal'in bir kalesi vardı, dedi. Ebu Rigal bir gün dışarıya çıktı. İşte o an kendi ölümüne sebep olan musibet ile karşılaştı. Sonra onu alıp buraya gömdüler.

Allah Resûlü bunları söyledikten sonra sahabilerine baktı ve mezarı göstererek şöyle buyurdular:

– Ebu Rigal buraya konulurken kendisiyle beraber bir de altın çubuk gömüldü. İsterseniz mezardan o çubuğu çıkarabilirsiniz!

Sahabiler heyecanla harekete geçtiler. Hemen gerekli malzemeleri bulup mezarı kazdılar. Büyükçe bir altın çubuğa rastladılar. Çubuğu ellerine alıp incelediler. Sonra bütün bakışlar Peygamberimizin gülümseyen yüzüne döndü. Herkes bulunan altından çok, O'nun bu mezar hakkında söylediklerinin doğru oluşundan etkilenmişti.

O bir peygamberdi. Hem de gelmiş geçmiş en büyük peygamberdi. Ömründe şakayla da olsa yalan söylememişti hiç. Ne demişse söyledikleri aynen çıkmıştı. Allah O'nun her ânını mucizelerle donatmıştı.

HIRSIZ

Sevgili Peygamberimiz bir gün İsrâ Sûresi'nin bir âyetini okudu ve etrafındakilere şöyle dedi:

– Bu âyetin yatmadan önce okunması, hırsızlığa karşı bir emniyet sağlar!

Sahabilerden birisi bunu duyunca çok sevindi. Efendimiz bu sözleri söylüyorsa mutlaka bir hikmeti olmalıydı. O günden sonra her gece bu âyeti okumaya karar verdi.

Akşam evine geldiğinde aklında hep o âyet vardı. Yatmaya hazırlandı. Yorganı başına çekmeden önce Efendimizin söylediği âyeti okudu:

"De ki: İster yâ Allah diyerek ister yâ Rahman diyerek çağırın. Hangisiyle çağırıp dua etseniz, nihayet en güzel isimler ancak O'nundur!" (İsra Sûresi, 11. ayet)

Sahabi efendimiz gönül huzuruyla uyumaya hazırlanıyordu ki bir tıkırtı duydu. Karanlıkta etrafına bakındı. İçeriye bir hırsız girmişti.

Hırsız herhangi bir tehlikeye karşı tedbir olsun diye kapıyı açık bırakmıştı. Önce etrafına kulak kabarttı. Ses seda olmadığını fark edince hemen işe koyuldu. İçerde ne var ne yok hepsini beraberinde getirdiği çuvala dolduruyordu. Bunu yaparken ses çıkarmamaya gayret ediyordu.

Sahabi efendimiz hırsıza varlığını belli etmedi. Bu sırada aklı Efendimizden duyduğu o sözlerdeydi: "Bu âyetin yatmadan önce okunması, hırsızlığa karşı bir emniyet sağlar!" Bu sözlerin gerçekleşeceğine inancı tamdı. Fakat bunun nasıl olacağını merak ediyordu. Kıpırdamadan öylece beklemeye başladı.

Hırsız bulabildiği eşyaları çuvala iyice yerleştirmişti. Etrafına şöyle bir bakındı. Alabileceği çok fazla bir şey kalmamıştı. Gitmeye karar verdi. Ağzına kadar dolu olan çuvalı sırtına aldı. Kapıya doğru

ilerledi. Birkaç adım atmıştı ki şaşkınlıkla duraksadı. Şaşkın bir vaziyette kapıya baktı. Az önce açık olan kapı şimdi sıkıca kapanmıştı.

Hırsız "Acaba yanlış mı hatırlıyorum?" diye şöyle bir düşündü. Yoo, gayet iyi hatırlıyordu kapıyı açık bıraktığını. Sırtındaki çuvalı yere koydu. Başını kaldırıp baktığında az kalsın küçük dilini yutacaktı. Kapı ardına kadar açılmıştı. "Deliriyor muyum ne? Zaten kapı açıkmış!" dedi kendi kendine. Sonra eğilip tekrar çuvalı yüklendi. Gitmek için doğrulduğunda şaşkınlığı bir kat daha arttı. Kapı tamamen kapalıydı. Çuvalı sırtından indirdiğinde kapının açıldığını gördü. Çuvalı sırtlayıp gitmeye davrandığında kapı sıkı sıkıya kapanıyordu.

Hırsız ne kadar uğraştıysa da çuvalla çıkamadı. Başaramayacağını düşünmeye başlamıştı ki bir gülme sesi işitti. Korkuyla geriye döndü. Kimin güldüğünü anlamaya çalışıyordu. Bu sırada sahabi efendimizin sesini duydu:

– Boşuna uğraşıyorsun! Sen bu çuvalla bu evden çıkamazsın! Çünkü ben bu evin etrafını kale ile çevirmiş durumdayım!

Hırsız, bu sözün ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Titremeye başladı. Çuvalı da kapıyı da unuttu o an. Canının derdine düşmüştü. Var gücüyle dışarıya attı kendini.

Sahabi efendimiz onu takip etmedi. Gördüğü mucizeden dolayı alabildiğine mutluydu. Böyle bir mutluluğu yaşattığı için Yüce Mevlâ'ya şükrederek gönül rahatlığıyla uykuya daldı.

MIZRAKLI ADAMLAR

Gariban bir yolcuydu o. Altındaki devesinden başka bir şeyi de yoktu. Bir işini görmek için Mekke'ye gelmişti. Pazar yerinde dolaşırken yanına bir adam yaklaştı. Alıcı gözlerle deveye bakıyordu. Sonra bakışlarını yolcuya çevirdi ve niyetini açıkladı:

– Bana bu deveyi sat!

Yolcu bir an tereddüt etti. Fakat karşısındaki adamın varlıklı biri olduğunu anlayınca teklifi kabul etti:

– Peki, satayım.

Deveyi satın alan adam Ebu Cehil'den başkası değildi. Yolcu onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Ebu Cehil deveyi aldı. Yolcuya, parayı sonra vereceğini söyleyerek çekip gitti.

Bir süre sonra yolcu parasını istedi. Fakat Ebu Cehil oralı bile olmadı. Yolcu ne yapacağını bilemez hâlde kalakaldı. Parayı alamayacağını anlayınca gerisin geri dönüp pazara vardı. Çaresiz bir şekilde etrafına bakınırken biri onun yanına yaklaştı. Böyle garip garip duruşunun sebebini sordu. Yolcu uzun uzadıya anlattı başına gelenleri. Sonra üzgün bir sesle:

– Ben gariban bir yolcuyum, dedi. Ne olur, bana ondan hakkımı nasıl alabileceğimi söyleyin!

Adam bunun üzerine ona şöyle dedi:

– Sana bu konuda yardımcı olacak birini biliyorum.

Yolcu heyecanlandı birden. Ümit dolu bakışlarla yalvarırcasına seslendi:

– Allah aşkına söyle! Kim o?

Adam kendinden emin bir şekilde cevap verdi:

– Sen doğruca Muhammed'e git. Bak, işte şurada. Mescidin yanında duran adam… Derdini O'na anlat. Çaresini bulacaktır.

Yolcu sözün gerisini dinlemedi bile.

Koşar adımlarla Efendimizin yanına geldi. Ebu Cehil'in yaptıklarını kelimesi kelimesine anlattı ve parasını alma konusunda kendisine yardımcı olmasını rica etti.

Efendimiz çaresiz insanlar için bir sığınaktı. Ken-

disine başvuran kimselerin derdiyle hep yakından ilgilenirdi. Yine öyle yaptı. Adamı yanına aldı ve doğruca Ebu Cehil'in evine vardı. Kapıyı çaldı. Bu sırada bazı insanlar da ne olacağını görmek için oraya gelmişlerdi. Ebu Cehil'in Efendimize olan düşmanlığını hepsi biliyordu. Bu yüzden merak içinde beklemeye başladılar. Çok geçmeden içerden kart bir ses duyuldu:

– Kim o?

Efendimiz son derece sakin bir şekilde cevap verdi:

– Muhammed!

Ebu Cehil hemen kapıyı açtı. Açmasıyla da renginin değişmesi bir oldu. Yüzü kireç gibi bembeyaz kesilmişti. Bir şeylerden korktuğu gözlerinden ve titreyişinden belli oluyordu. Boşluğa bakarcasına kapıda öylece kalakaldı. Efendimiz ona emreden bir sesle:

– Derhal bu adamın parasını öde, dedi.

Ebu Cehil biraz kendine geldi. Korku dolu bakışlarını Efendimizin yüzünde gezdirirken:

– Tamam, dedi. Siz burada bekleyin, ben hemen parayı alıp geliyorum!

Olayı izleyenler tuhaf tuhaf birbirlerine baktılar. Peygamberimizden başka herkes hayretler içindeydi.

Bir dakikaya kalmadan Ebu Cehil kapıda göründü. Elinde bir miktar para vardı. Parayı titreyerek

yolcuya uzatırken gözleri yine boşluğa bakıyordu. Yolcu, parasını alınca Efendimizle birlikte oradan ayrıldı. Onların gidişiyle birlikte olayı izleyenler Ebu Cehil'in etrafını sardılar. Hayret dolu yüz ifadeleriyle ona:

– Ey Ebulhakem, dediler. Vallahi sen şaşılacak bir iş yaptın! Muhammed'den korktuğun için mi onun isteğini yerine getirdin? Oysa sen hiç böyle davranmazdın!

Ebu Cehil hâlâ şokta gibiydi. Baygın bir sesle cevap verdi:

– Allah'a yemin ederim ki, Muhammed'in yanında eli mızraklı birçok adam vardı. Hepsi de gözlerini üzerime dikmiş, hazır bekliyorlardı. Eğer parayı vermeseydim onlar benim leşimi sererlerdi!

Bu sözleri duyanlar daha da şaşırdılar. Sevgili Peygamberimizin harika hâllerinden bir tanesini daha duymuşlardı.

GEMİ

Efendimiz arkadaşlarıyla birlikte yolculuk ediyordu. Yol uzun ve yorucuydu. Kafiledekilerin yükü de fazlaydı. Bu yüzden herkes çok yorulmuştu. Bu durumu gören Sevgili Peygamberimiz onları durdurdu. Herkes merak içinde kendisine bakıyordu.

Peygamberimiz, hizmetçisini yanına çağırdı. Ona sevgi dolu bir sesle:

– Haydi kilimini yere ser, dedi.

Hizmetçi elindeki kilimi hemen serdi. Doğrulup ne olacağını seyretmeye başladı. Efendimiz ve arkadaşları, yanlarında ne kadar eşya varsa hepsini kilimin üzerine koymaya başladılar. Sonunda bütün eşyalar bir araya toplandı. Kilimi uçlarından tutup kapattılar.

Hizmetçinin sırtına yüklettiler. Hizmetçi şaşkın şaşkın bakınıyordu. Şimdi bu kadar yükü nasıl taşıyacaktı ki?

Allh Resûlü onun endişesini fark edince gülümseyerek:

– Endişelenme, dedi. Çünkü sen bir sefinesin!

Sefine, "gemi" anlamına geliyordu. Peygamberimiz bu sözle hizmetçisine bütün eşyaları çok rahat bir şekilde kaldırıp taşıyabileceğini söylüyordu.

Gerçekten de öyle oldu. Hizmetçi ancak birkaç devenin götürebileceği yükü, çok rahat bir şekilde taşıdı. Bu durumu görenler hayretler içinde kaldılar.

Bu olaydan sonra insanlar o hizmetçiye "Sefine" demeye başladılar. O da bu ismi çok sevdi. Asıl adıyla çağıranları uyarıyor, kendisinin Sefine olduğunu söylüyordu. Sonra da isminin hikâyesini büyük bir coşkuyla anlatıyordu.

Sefine, Allah'ın kendisine verdiği gücü hiç kaybetmedi. Ne zaman olsa, birkaç deve yükü eşyayı bir hamlede kaldırıp rahat bir şekilde taşıyabiliyordu.

YEDİ TAŞ

İslamiyet her yanda hızla yayılıyordu. İnsanlar topluluklar hâlinde bu güzel dine giriyorlardı. Fakat bazı kavimler direniyor, hatta bununla da kalmayıp inananlara düşman oluyorlardı.

Zeyyâd'ın kabilesi henüz İslam diniyle tanışmamıştı. Kendi hâllerinde yaşayıp gidiyorlardı.

Herkes için sadece bir kuyu vardı. İnsanlar ihtiyaçlarını onun suyuyla karşılıyorlardı. Bu kuyudaki su, kışın artarken yaz gelince iyice azalıyordu. Bu yüzden her yaz, Zeyyâd ve kabilesi zor anlar yaşıyordu. Su bulabilmek için komşu kabilelere gitmek zorunda kalıyorlardı. Yaz boyunca onların kuyularını kullanıyorlardı. Bu durum her yaz bu şekilde sürüp gidiyordu.

Bir gün İslam'ın sesi, Zeyyâd'ın kavmine kadar ulaştı. Daha ilk andan itibaren insanlar Müslüman olmaya başladılar. Kısa sürede herkes iman edip doğru yolu bulmuştu.

Yine bir yaz mevsimiydi. Kuyudaki su iyice azaldı. İnsanlara yetmez oldu. Her yaz olduğu gibi yine komşu kabilelere gittiler. Onlardan su istediler. Fakat bu defa Zeyyâd'ın kabilesini bir sürpriz bekliyordu. Komşular onlara güler yüz göstermediler. Su isteklerine de olumlu bir cevap vermediler. Kendilerine "Her yaz bize yardımcı olurdunuz. Bu kez neden su vermiyorsunuz?" diye sorulduğunda verdikleri cevap insanlık dışıydı:

– Sizler Müslüman oldunuz. Atalarımızın dinini terk ettiniz. Bu yüzden size bundan böyle asla su vermeyeceğiz!

Zeyyâd, kabilesinin yaşadığı bu durum karşısında çok üzüldü. Ama yapılacak fazla bir şey yoktu. Gönüllerini yüce Mevlâ'ya çevirip sabrettiler. Asla İslam'dan vazgeçmediler. Peygamberimizin izindeydiler ya, bu yeterdi kendilerine. Diğer kabilelerin varsın suyu olsundu.

Zeyyâd bir gün İslam ordularına katıldı. Allah'ı dört bir yanda anlatmaya giden askerler arasında gece boyunca yol aldı. Başlarında Allah Resûlü vardı.

Şafak sökmek üzereyken mola verdiler. Namaz kılacaklardı.

Peygamberimiz etrafındakilere şöyle bir baktı. Zeyyâd'ı görünce seslendi:

– Yanında bir miktar su var mı?

Zeyyâd hemen matarasına baktı. Suyu tükenmek üzereydi. Efendimize:

– Yanımda çok az miktarda suyum var. Fakat bu size yetmez, diye cevap verdi.

Peygamberimiz gülümseyen gözlerle baktı Zeyyâd'a:

– Sen onu bir kaba koy ve bana getir, dedi.

Zeyyâd hemen bir kap buldu. Mataradaki suyu ona boşaltıp Peygamberimize verdi. Bu kadarcık suyun ne işe yarayacağını merak ediyordu. Peygamberimiz, onun meraklı bakışları arasında elini kabın içine soktu. Zeyyâd o an gördüğü manzara karşısında âdeta dondu kaldı. Çünkü gözleri önünde olağanüstü bir olay gerçekleşiyordu. Efendimizin mübarek parmaklarından oluk oluk su fışkırıyordu.

Peygamberimiz, Zeyyad'a:

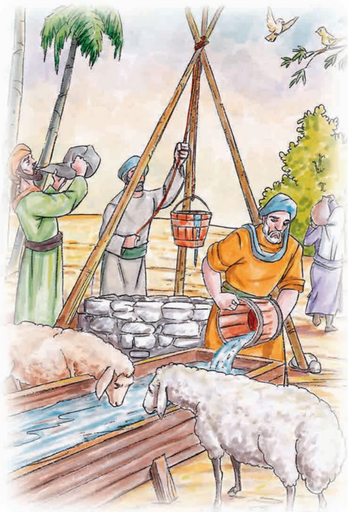
– Haydi, diye seslendi. Ashabımı buraya çağır. İhtiyaç duydukları suyu gelip alsınlar!

Zeyyâd sevinçle, sahabileri çağırdı. Herkes büyük bir heyecanla sudan ihtiyaçları kadar aldı.

Zeyyâd, Efendimizin parmaklarından akmakta olan sudan gözlerini ayırmıyordu. Bir de kendi kuyularını düşündü. Yazları ihtiyaç duyulan suyu bulamıyorlardı. Bu durumu Peygamberimize haber vermenin tam sırasıydı. Hemen öne çıktı:

– Ey Allah'ın Elçisi, dedi. Bizim bir kuyumuz var. Kışın oldukça fazla su olur içinde. Ama yaz gelince neredeyse dibi görünür. Eskiden yaz gelince komşu kabilelerden su alırdık. Ama bu sıralar, hepsi bize düşman oldular. Su vermek şöyle dursun, bizi yanlarına bile yaklaştırmıyorlar. Sırf dinimizden dolayı kabilemize su vermiyorlar. Ne olur, bizim için Allah'a dua ediver. Senin duan hürmetine belki Rabbimiz kuyumuzdaki suyu bize yetecek kadar artırır…

Sevgili Peygamberimiz Zeyyâd'ın anlattıklarını dinledikten sonra yedi adet taş istedi. Hemen taşlar bulunup getirildi. Rahmet Peygamberi bu taşları eline aldı. Avucunun içinde bir süre ovaladı. Bir yandan da Yüce Rabbimize dua ediyordu. Sonunda taşları Zeyyad'a verdi. Onların kuyuya teker teker atılmasını ve her defasında "Bismillah" denmesini tembihledi.

Zeyyâd sevinç içindeydi. Ordu seferden dönünce o hemen kabilesine gitti. Arkadaşlarıyla birlikte doğruca kuyunun başına vardı. Su iyice azalmıştı. Kuyunun dibi görünüyordu. Efendimizin verdiği taşları kuyuya bir bir atmaya başladılar. Her seferinde "Bismillah" diyorlardı. Nihayet sonuncu taşı da attılar. Merakla sonucu beklemeye başladılar.

Kısa bir süre sonra mucize gerçekleşti. Suyun seviyesi yavaş yavaş yükselmeye başladı ve kuyunun dibi görünmez oldu.

Zeyyâd'ın kavmindekiler sabırlarının karşılığında mucizevî bir bereket görmüşlerdi. O günden sonra yazın en kurak zamanlarında bile kimseye muhtaç olmadılar.

AÇLIK

Sevgili Peygamberimiz sahabilerden İmran ile oturuyordu. Yanlarına Hazreti Fâtıma geldi. Bu, Peygamberimizin geride kalan biricik kızıydı. Hazreti Hatice'nin yadigârıydı Fâtıma. Efendimiz onu bu yüzden çok severdi.

Hazreti Fâtıma hâlsiz görünüyordu. Açlıktan yüzü iyice zayıflamış ve solmuştu. Aslında kendisine sık sık yiyecekler gelirdi. Ama o da tıpkı babası gibi davranır, kendisinden daha zor durumda olanlara dağıtırdı bu yiyecekleri. Çoğu kez evinde üç gün boyunca yemek yenmezdi.

Allah Resûlü kızını böyle hâlsiz görünce çok üzüldü. Ona şefkatle yaklaştı ve elini kızının göğsü üzerine koydu. Parmaklarını açarak Yüce Mevlâ'ya

şöyle dua etti:

– Ey açlığı gideren, düşmüşü kaldıran Allah'ım! Muhammed'in kızı Fâtıma'yı yücelt!

İmrân bu sırada kendisini hayretler içinde bırakan bir manzarayla karşılaştı.

Efendimiz duasını bitirdiği anda Hazreti Fâtıma'nın yüzüne bir canlılık gelivermişti. Az önceki hâlsizliğinden ve solgunluğundan eser kalmamıştı. Allah, Peygamberimizin duasını o dakikada kabul etmiş ve Fâtıma annemizin açlığını gidermişti. Bu apaçık bir mucizeydi.

Aradan epeyce bir zaman geçti. Hazreti Fâtıma bazı günler yine yemek yiyemediği hâlde bu mucizenin devam ediyor olmasından dolayı açlık hissetmiyordu.

Bir keresinde İmran'la karşılaştılar. İmran o gün gördüklerinden çok etkilenmişti. Hemen o mucizeyi ima ederek hâlini sordu. Hazreti Fâtıma ona:

– Ey İmrân! O günden bu yana, hiç açlık duymadım, diye cevap verdi.

YEMEĞİN BEREKETİ

Sahabiler Sevgili Peygamberimize çok düşkündüler. Ellerine bir yiyecek geçtiği zaman onu önce Efendimizin tatmasını istiyorlardı. Bu konuda birbirleriyle âdeta yarışıyorlardı.

Peygamberimiz kendisine getirilen yiyecekleri, yanındaki fakir sahabilere dağıtıyordu.

Bir gün sahabilerden Süheyb, Allah Resûlünü yemeğe davet etmeyi düşündü. Hemen elindeki tüm malzemeleri kullanarak güzel bir yemek hazırladı. Bu yemek ancak Efendimize ve kendisine yeterdi. Bir kişi daha gelecek olursa herkes aç kalırdı.

Süheyb ne yapıp edip Allah Resûlünü tek başı-

na eve davet etmeliydi. Ama Efendimiz genellikle sahabileriyle beraber olurdu. Bu durumda O'nu, diğerlerine belli etmeden nasıl çağıracaktı?

Hemen Efendimizin bulunduğu yere doğru gitti. Sevgili Peygamberimiz her zaman olduğu gibi yine ashabıyla beraberdi.

Süheyb etrafa şöyle bir göz attı. Efendimizin karşısına geçip beklemeye başladı. O'nun kendisine bakacağı anı kolluyordu. Böylelikle diğerlerine fark ettirmeden Peygamberimizi davet edecekti.

Bir aralık beklediği fırsat doğdu. Peygamberimiz kendisine bakıyordu. Süheyb hemen işaret yoluyla meramını anlattı ve O'nu yemeğe davet etti. Kimse onların aralarında geçenleri fark etmemişti. Peygamberimiz ashabını işaret ederek "Bunlarla beraber mi gelelim?" dercesine imada bulundu. Süheyb bir an ne diyeceğini bilemedi. Evdeki yemeğin ancak iki kişilik olduğu aklına gelince kaşlarını "hayır" anlamında kaldırdı. Efendimiz bu cevaptan memnun kalmamıştı. Yüzünü sahabilere çevirdi.

Süheyb yine O'nun bir bakışını yakalayacağı anı kollamaya başladı. Epeyce bir süre geçti aradan. Peygamberimiz bir kere daha baktı Süheyb'e. Süheyb, Peygamberimizi aynı şekilde davet etti. Fakat aldığı cevap az önceki gibiydi. Efendimiz, sahabilerini işaret

ederek "Bunlarla beraber mi gelelim?" diyordu. Yine "Hayır, yalnız Sen." dedi Süheyb. Efendimiz yalnız gelmeye niyetli görünmüyordu. Onca arkadaşını bırakıp tek başına gelecek bir insan değildi O. Eğer kendisini düşünseydi, Allah dağları önünde altın ederdi Kutlu Nebi'sinin. Çünkü Peygamberimiz ümmeti için yaşıyordu şu dünyada. Bu yüzden eğer yemeğe gelecekse sahabilerle birlikte davet edilmeyi bekliyordu. Yoksa gelmeyecekti.

Süheyb bir süre daha bekledi. Ne olursa olsun Efendimizi eve davet edecekti. Sevgili Peygamberimizin bir bakışını yakalayınca O'nu yine davet etti. Aldığı cevap değişmedi.

Bu davet şekli birkaç kez daha tekrar etti. Sonunda Süheyb "Evet, hepinizi birden davet ediyorum." demek zorunda kaldı.

Peygamberimiz ve sahabiler Süheyb'in evine doğru yürümeye başladılar. Bu sırada Süheyb endişe ve telaşı bir arada yaşıyordu. Az sonra evdeki azıcık yiyeceği önlerine koyunca onlara karşı çok mahcup olacağını düşünüyordu.

Nihayet eve vardılar. Hemen sofranın etrafında kümelendiler. Süheyb yemeği getirdi. Mahçup bir edası vardı o an. Ama endişesinin ne kadar yersiz ol-

duğunu çok geçmeden anladı. Çünkü "yetmeyecek" dediği yemekten herkes yemiş ve doymuştu. Kimse aç kalmamıştı.

Süheyb hayretler içindeydi. Gözlerini artan yemeğe dikmiş öylece bakakalmıştı. Bu ne muhteşem bir mucizeydi böyle! Allah onca insana karşı kendisini mahçup etmemişti işte! Saf niyetinden dolayı, Süheyb'in mütevazi sofrasına bereket yağmıştı.

MENDİL

Abbad ve yanındakiler bir gün sahabilerden Enes bin Malik'in evine gitti. Enes onları güler yüzle karşıladı. Misafirlerine yer gösterdi. Sonra hizmetçiye döndü ve:

– Sofrayı kur, dedi.

Hizmetçi hemen sofrayı getirdi. Hazreti Enes bu kez:

– Mendili getir, dedi.

Hizmetçi içeriden bir mendil alıp geldi, efendisine verdi. Bu kirli bir mendildi. Hazreti Enes yine hizmetçiye:

– Hemen fırını yak, dedi.

Dediği yapıldı. Az sonra odunlar alev alev yanmaya başlamıştı bile. Hazreti Enes elindeki kirli mendili fırına atıverdi. Abbad ve arkadaşları şaşkın şaşkın onun hareketlerini izliyorlardı. Doğrusu Enes'in yaptıklarına bir anlam verememişlerdi. Onlar öylece bakarken Enes eğilip ateşteki mendili geri aldı. Abbad ve yanındakilerin şaşkınlığı daha da arttı. Çünkü mendil yanmamıştı. Üstelik üzerindeki kirlerden de eser kalmamıştı. Her yeri bembeyazdı. Sormadan edemediler:

– Ey Enes! Bu da ne böyle?

Hazreti Enes sakin görünüyordu. Sanki yaptığı, sıradan bir şeymiş gibi davranıyordu. Gülen gözlerini misafirlerine çevirdi ve şöyle dedi:

– Bu mendil, Peygamber Efendimizindi. Bununla mübarek yüzünü silerdi. Vefat etmeden önce onu bana verdi. Bu güzel hatırayı hep muhafaza ettik. Bazen yüzümüzü sildiğimiz olur bu mendille. Hâliyle kirlenir tabi. Kirlenince onu az önce yaptığımız gibi ateşe atarak temizleriz. Çünkü ateş, Sevgili Peygamberimizin yüzüne değmiş olan hiçbir eşyayı yakamaz!

Hazreti Enes, misafirlerine Efendimizin harika mucizesini göstermiş olmanın mutluluğunu yaşıyordu. Misafirler ise gördükleri bu manzara karşısında hayretler içinde kalakalmışlardı.

PERDELENEN GÖZLER

Ebu Leheb çok kötü bir insandı. Yüreğini kin bürümüştü. Sevginin ve merhametin ne olduğunu bilmezdi o. Bütün ömrünü Müslümanlara eziyet etme yolunda geçiriyordu.

Karısı Avrâ da ondan geri kalmıyordu. Sevgili Peygamberimizin geçtiği yollara dikenli çalılar koyuyordu.

Bir gün Yüce Allah, Tebbet Sûresi'ni indirdi. "Ebu Leheb'in elleri kurusun! Zaten kurudu da. Ne malı ne de yaptığı işler ona bir fayda sağlamaz. O alev alev yükselen ateşe girecek. Eşi de boynunda bir iple ona odun taşıyacak." anlamındaki âyetleri Müs-

lümanlar çabucak ezberlediler.

Avrâ kendisi hakkında indiği söylenen âyeti duymuştu. Öfkeyle yerinden kalktı.

Yerden irice bir taş alıp Sevgili Peygamberimizi aramaya başladı. Ondan intikam almayı düşünüyordu.

Bu sırda Peygamberimiz ve Hazreti Ebubekir mescitte idi. Hazreti Ebubekir, Avrâ'nın koşa koşa gelişini görünce bunu hayra yormadı. Efendimize dönüp:

– Ey Allah'ın Resûlü, dedi. Saklanın! Avrâ sizi arıyor. Ben onun size bir zarar vermesinden endişeleniyorum. Bilirsiniz ki o çok ağır konuşur.

Sevgili Peygamberimiz alabildiğine sakindi. Nefretle üzerine gelen Avrâ onu hiç de endişelendirmemişti. Hazreti Ebubekir'e:

– Ey Ebubekir! O beni asla göremeyecek, dedi.

Efendimiz hemen Kur'ân'dan bazı âyetleri okumaya başladı. Allah'tan yardım istedi.

Avrâ yanlarına kadar gelmişti. Elindeki taşı göstere göstere Hazreti Ebubekir'e seslendi:

– Ey Ebubekir, bana gelen haberlere göre senin

arkadaşın Muhammed beni kötüleyen bir şiir söylemiş!

Hazreti Ebubekir hemen cevap verdi:

– Vallahi arkadaşım Muhammed (sallallahu aleyhi vesellem) şair değildir, şiir nedir bilmez de!

Efendimiz, Hazreti Ebubekir'e seslendi:

– Ona sor bakalım. Senin yanında başka birini görebiliyor muymuş? O elbette beni görmeyecektir.

Hazreti Ebubekir, Avrâ'ya "Yanımda birini görüyor musun?" diye sorduğunda kadın iyice sinirlendi ve:

– Ey Ebubekir, diye gürledi. Sen benimle alay mı ediyorsun? Vallahi ben yanında kimseyi görmüyorum!

Gerçekten de Avrâ'ın kin dolu gözleri Sevgili Peygamberimizi görmüyordu. Yüce Allah onun gözlerinin önüne manevi bir perde indirmişti.

Kadın oradan uzaklaşırken Hazreti Ebubekir, Peygamberimize:

– Ey Allah'ın Resûlü, diye seslendi. O sizi göremedi…

Efendimiz gülümseyerek şöyle cevap verdi:

– O buradan gidinceye kadar bir melek, kanadıyla beni ondan gizledi!

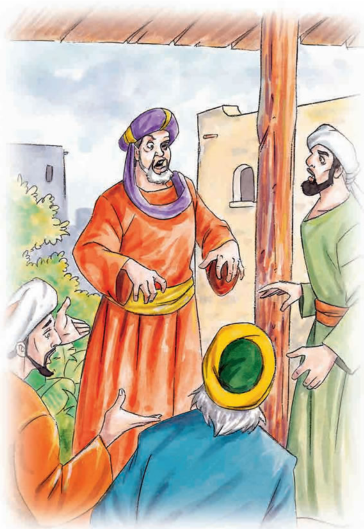
Bu bir mucizeydi. Zaten Yüce Mevlâ'mız Kur'ân' da Efendimize şöyle diyordu: "Kur'ân okuduğun zaman, seninle kâfirler arasına kapalı bir perde çekeriz."(İsra Sûresi 45. âyet)

HEP ÖYLE KAL

Allah Resûlü insanlığın kurtuluşu için gece gündüz demeden çalışıyodu. Nerede üç-beş insanın bir araya geldiğini görse hemen oraya gider, İslam'ı anlatırdı. Onu dinleyenlerden bazıları putları bırakıp Allah'a dönerdi. Bazıları ise Efendimize hakaretlerle karşılık verirlerdi.

Bazı müşrikler işi daha da azıtmışlardı. Efendimiz birilerine bir şeyler anlatırken arkasına geçip kaş göz işareti yapıyorlardı. Böylece O'nunla alay ettiklerini sanıyorlardı. Efendimiz başlangıçta bu tür davranışlara aldırmadı. Güzel dinimizi anlatmaya devam etti. Müşrikler de ağızlarını yüzlerini eğmekten, kaş göz işaretleri yapmaktan geri kalmadılar.

Hakem bu adamların en önde geleniydi. Sevgili

Peygamberimizin konuşmalarını taklit eder, yüzüyle tuhaf tuhaf hareketler yapardı. Diğer müşrikler onun bu davranışlarını kahkahalarla karşılar kendisini teşvik ederlerdi.

Yine bir gün Peygamberimiz insanlara Allah'ı anlatıyordu. Onlar da büyük bir ilgiyle dinliyorlardı. Bu sırada Hakem göründü. Hemen uygun bir yere geçti. Peygamberimizin konuşmalarıyla eğlenmek için yüzünü kıpırdatarak şekilden şekle sokmaya başladı.

Dikkatler bir anda dağıldı. İnsanlar bakışlarını ondan alamadılar. Bazı müşrikler sohbetin bu şekilde bozulması karşısında içten içe gülüyorlardı. Efendimiz Hakem'in yaptıklarını fark etmişti. Hemen ona doğru bakıp:

– Hep böyle kal, dedi.

Hakem o an neye uğradığını şaşırdı. Çünkü yüzü sürekli olarak kımıldıyordu.

Müşrikler de onun kadar şaşkındılar. Hakem yüzündeki kımıldanmayı engellemeye çalıştı. Fakat başaramadı. İstek dışı olarak yüzü gözü seğirip duruyordu. O günden sonra da hep o şekilde kaldı. Ta ölünceye kadar yüzü seğirdi durdu.

YAĞMUR DUASI

Mekke müthiş bir kuraklık yaşıyordu. İnsanlar susuzluktan kıvranıyordu. Bitkiler kuruyor, hayvanlar perişan oluyordu. Daha uzun bir süre de bu kuraklık sona erecek gibi görünmüyordu.

Halk çaresizlik içinde Kâbe avlusuna doluştu. Herkes kendi inandığı putun önünde diz çöktü. Adaklar adayıp yağmur için yalvarmaya başladılar.

Bu yalvarmalar kulakları rahatsız eden bir uğultuya dönüştü. Çünkü insanlar ayrı ayrı putlara, ayrı ayrı şekillerde dua ediyorlardı. Kimsenin ne dediği anlaşılmıyordu. Bazıları kendi putunu diğer putlardan üstün görüyor, diğer putlara tapanlara kızıyordu. Bu kızgınlık onları kendi putuna davet etmeye dönüşüyordu. Sonunda da ortalık bağrışma-

lardan dolayı iyice çekilmez oluyordu.

– Lât'ın yanına gelin! Ona yalvarın! Öyle yaparsanız yağmur yağacaktır…

– Uzzâ'ya gelin! Yağmuru ondan isteyin!

– Menat'a yalvarırsanız yağmur yağacaktır…

– Hubel…

Her ağızdan bir ses çıkıyordu. Kimse diğerinin ne dediğini anlamıyordu bile. Bu durumu gören yaşlı bir adam var gücüyle onlara seslendi:

– Hey! Size ne oluyor da gitmeniz gereken adamı unutuyorsunuz?

Kalabalık bir anda sustu. Bütün gözler ihtiyara dönmüştü. Herkes merak içindeydi.

İhtiyar, sakin bir eda ile konuşmasını sürdürdü:

– Şu hepinizin bildiği meşhur ve büyük adamdan söz ediyorum! Güzel yüzlü, tatlı dilli ve doğru sözlü adamdan…

İnsanlar yaşlı adamın kimden bahsettiğini anlamaya çalışıyorlardı. Fakat henüz kimse sözü edilen tatlı dilli, doğru sözlü adamın kim olduğunu çıkaramamıştı. Ta ki ihtiyar, onun hakkında bilinen en önemli sıfatı söyleyene kadar:

– O adam ki, Hazreti İsmail'in devamıdır. Hazreti İsmail'in sülalesindendir!

O an herkes aynı ismi söyleyiverdi:

– Ebû Talip!

Yüzlerde bir gülümseme belirdi. Ebû Talip halk tarafından çok sevilen biriydi. Hâllerini gidip ona anlatırlarsa belki bir faydası olabilirdi. Hemen harekete geçtiler. Koşarak Ebû Talip'in yanına vardılar. Durumu ona anlattılar:

– Ey Ebû Talip, dediler. Sen de bizimle birlikte dua et. Çünkü iyi bir insansın. Belki bu yüzden yağmur yağar!

Ebû Talip kapısına kadar gelenleri tek tek süzdü. Yüzlerindeki çaresizliği görünce:

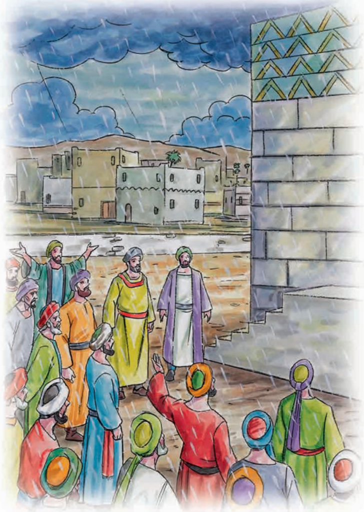
– Peki, dedi. Ama öğle vaktinin girmesini bekleyelim. O zamana kadar rüzgâr da çıkar.

Halk tekrar Kâbe'ye döndü. Gözleri havada bir bulut kollarken vakit öğleye geldi dayandı. Az sonra avlu kapısında Ebû Talip göründü. Yanında nur yüzlü bir genç vardı. İnsanlar bu genci görünce birbirlerine O'nun ismini fısıldadılar:

– Muhammed!

Evet, Ebû Talip'in yanındaki güneş yüzlü genç Sevgili Peygamberimizin ta kendisiydi.

Dedesi Abdulmuttalip ölünce amcasının himayesinde kalmıştı.

Halk meraklı bakışlarla Ebu Talip ve Sevgili Peygamberimizi izliyordu. Ebû Talip sakin adımlarla ilerledi. Kâbe'nin duvarının yanına yaklaştı. Sevgili Peygamberimizi oraya oturttu.

Peygamberimiz ellerini açtı. Şehadet parmağını havaya kaldırdı. Gözlerini semaya dikti. Uzun uzun dua etti.

Halk hiç göz kırpmadan ona bakıyordu. Birden bire havada bulutlar beliriverdi. Kısa bir süre sonra güneş görünmez oldu. Çok geçmeden de şakır şakır yağmur yağmaya başladı.

İnsanlar şaşkınlık ve sevinci bir arada yaşıyorlardı. Hayran hayran Peygamberimize bakarken kendilerini ıslatan yağmura aldırmıyorlardı bile. Öylesine mutluydular!

Vadiler dolup taştı. Sokaklar sele büründü. Toprak suya doydu.

Ebû Talip de mutluydu. Biricik yeğenine bakarak bir şiir mırıldanmaya başladı:

"Nur yüzlü!

O'nun yüzü suyu hürmetine yağmur istenir.

Kendisi yetimlerin sığınağı, dulların dayanağıdır.

Her tarafı kıtlık ve kuraklık sarmışken,

Şimdi nimet ve berekete kavuşuldu.

Adalet terazisi bir arpa ağırlığında hata etmez,

Tartıcısı da gerçek ve güvenli olunca,

Hiçbir haksızlık olmaz!"

Ebû Talip haklıydı. Sevgili Peygamberimiz yetimlerin sığınağı ve dulların dayanağıydı. Herkesin sevdiği, hayran olduğu doğru sözlü biriydi. İnsanların en hayırlısıydı O. İlk yaratılan nurdu, son Peygamberdi. Allah O'nu âlemlere rahmet olarak göndermişti. Bu yüzden de Sevgili Peygamberimiz ellerini açar açmaz yağmur yağmıştı yeryüzüne. Onun duasıyla bir mucize gerçekleşmiş, sağanak sağanak bereket inmişti gökten.

SITMA

Sevgili Peygamberimiz sahabilerden biri olan Sa'd'ı ziyarete gitti. Oraya vardığında kapının önünde durdu. İçerdekilerin duyabileceği bir sesle selam verdi ve girmek için izin istedi.

Sa'd evdeydi. Efendimizin sesini duyuyordu. Ama cevap vermedi. Bunun üzerine Peygamberimiz iki kere daha seslendi. Fakat hâlâ bir karşılık veren yoktu. Kapıyı açan olmayınca geri döndü. Geldiği yoldan evine gitti.

Sa'd, Peygamberimizin geri döndüğünü anlayınca telaşlandı. Çünkü Peygamberimizi çok seviyordu. Cevap vermeyişinin sebebi O'nun selamını

tekrar tekrar işitmekti. Sevgili Peygamberimiz, Yüce Mevlâ'nın en sevdiği insandı. Onun duasını almak büyük bir mutluluk olurdu. Sa'd böyle düşünmüştü ama doğrusu Efendimizin dönüp gideceğini hesap etmemişti. Hemen hizmetçisini çağırdı. Ona şöyle dedi:

– Haydi koş, Peygamberimize yetiş. "Ey Allah'ın Resûlü, bizler evdeydik. Selamını ve duanı tekrar tekrar alabilmek için cevap vermedik." de. Kendisinden özür dile.

Hizmetçi aceleyle çıktı evden. Koşa koşa Peygamberimizin yanına vardı. Sa'd'ın tembihlediği sözleri kelimesi kelimesine iletti. Peygamberimizden özür diledi.

Bu sırada kapıdan tuhaf bir ses geldi. Oysa kimse görünmüyordu etrafta. Peygamberimiz:

– Sen kimsin, diye sorunca dışardan:

– Ben sıtma hastalığıyım, diye cevap geldi.

Peygamberimiz ondan hoşlanmamıştı. Bu hastalık o günlerde insanların korkulu rüyasıydı. Ona yakalananın hayatı zehir oluyordu, Peygamberimiz yine sordu:

– Sen Kubâ'ya mı gitmek istiyorsun?

Sıtma hastalığı can atarcasına karşılık verdi:

– Evet, Kubâ'ya gitmek istiyorum!

Sevgili Peygamberimiz ona:

– Peki, haydi git, diyerek izin verdi.

Hizmetçi, kapıdaki ses kesilince sıtmanın gittiğini anladı. O da Peygamberimizin yanından ayrıldı. Fakat orada işittiği konuşmalar hep aklındaydı. Acaba bundan sonra ne olacaktı? Merakla beklemeye başladı.

Kısa bir süre sonra Kubâ halkı hastalanmaya başladı. İnsanlar sıtma illetine yakalanmışlardı. Hepsi de tir tir titriyordu. Hastalık iyice kendini hissettirince daha fazla dayanamayacaklarını düşünen Kubâlılar Efendimize geldiler. Hâllerini O'na anlattılar. Sıtma hastalığından çok çektiklerini söyleyip şifa için dua isteğinde bulundular.

Peygamberimiz onları iyice dinledi. Onların sapsarı olmuş yüzlerine baktı bir süre. Sonra da şöyle dedi:

– İsterseniz sizin için dua edeyim; Allah size şifa versin. Ya da sabredin; bu hastalık sizin günahlarınıza kefaret olsun!

Kubâlılar birbirlerine baktılar. Hastalığa sabrederek günahlardan arınmak onlara daha sevimli gelmişti. Olgunlaşan meyvelerin dal sallanınca yere dökülmesi gibi bu hastalık da onların günahlarını döküyordu. Öyleyse sabretmek en güzeliydi. Hemen bu düşüncelerini dile getirdiler:

– Ey Allah'ın Resûlü! Biz sabredelim de bu hastalık günahlarımıza kefaret olsun!

BİR LEĞEN SÜT

Habbab, İslam ordusuyla sefere çıkacaktı. Kızı ve hanımıyla vedalaşırken onlara sadece bir koyun bırakabilmişti. Yola çıkmadan önce şöyle dedi:

– Eğer süte ihtiyacınız olursa koyunu suffe ashabına götürün!

Ana-kız bu sözlerden bir şey anlamasalar da Habbab'a itiraz etmediler. Nihayet ordu yola koyuldu.

Kadın ve kızı acıkmışlardı. Koyunu tutup suffe ashabının kaldığı yere götürdüler. Orada Peygamberimize rastladılar. Efendimiz yerinden kalktı. Koyunun arkasına geçti ve:

– Bana en büyük kabınızı getirin, diye seslendi.

Hemen büyük bir hamur leğeni getirdiler.

Efendimiz koyunu sağmaya başladı. O sağdıkça seyredenler hayretler içinde kaldılar. Çünkü koyunun memeleri birer süt çeşmesine dönmüştü. Sağdıkça süt geliyor, hiç bitmiyordu. Nihayet leğen tamamen doldu.

Peygamberimiz:

– Gidin bunu için, dedi. Komşularınıza da verin. Bir daha sağmak isterseniz bana getirin.

Ana-kız leğendeki sütten doyasıya içtiler. Bir miktar da komşulara dağıttılar. Leğende süt kalmamıştı.

Bir süre sonra yine acıktılar. Bu kez Sevgili Peygamberimize gitmekte tereddüt yaşadılar.

Habbab seferden dönmüştü. Ailesiyle hasret giderdikten sonra dışarıya çıktı. Bir kap alıp koyunu sağmaya başladı. Ne kadar uğraştıysa da çok fazla bir süt gelmedi. Bunun üzerine hanımı Habbab'a çıkıştı:

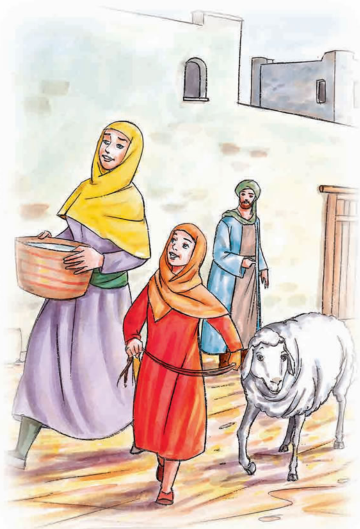
– Koyunumuzu mahvettin!

Habbab şaşırmıştı. Merak dolu bakışlarını hanımına çevirdi:

– Ne demek o, diye sordu.

Kadın, leğeni göstererek:

– Onun sütü bu leğeni doldururdu, dedi.

Habbab bir leğene bir de hanımına baktı. İnanmaz bir tavırla:

– Onu kim sağıyordu, diye sordu.

Hanımı:

– Resûlûllah, deyince Habbab başını salladı. Dudaklarından şu cümleler döküldü:

– Beni inandırdın! Vallahi O'nun elleri, benimkinden kat kat daha bereketlidir.